

Johannes 5:1-47

Gebruik de 5 stappen methode voor bijbelstudie (of gebruik de vragen die onder aan de tekst staan).

Inhoud van deze les (Betacursus 05)

Jezus geneest in Jeruzalem een zieke op de sabbat (5:1-18)	1
Jezus en God de Vader zijn gelijk in hun werken (5:19-30)	3
De betrouwbare getuigen van Jezus (5:31-47)	5
Getuigenissen van God moeten aangenomen worden, maar lofprijzing van mensen niet (5:41-47)	6

Overzicht

Johannes 5:1-47 beschrijft hoe Jezus Christus na een wonderteken in Jeruzalem door de Joden in Judea verworpen wordt. In Johannes 5:17-30 zet Jezus Christus vooral zijn aanspraken met betrekking tot God de Vader uiteen. En in Johannes 5:31-47 leert Jezus Christus wie zijn getuigen zijn.

Uitleg:

Jezus geneest in Jeruzalem een zieke op de sabbat (5:1-18)

De genezing (5:1-9a)

***5:1.** Na deze dingen was er een feest van de Joden, en Jezus ging op naar Jeruzalem. Welke feest? Jezus was in Galilea en dit was tijdens 'de Grote Galileese bediening'. Dit feest moet tussen het paasfeest in april 27 n.C. (2:13) en het paasfeest in 29 n.C. (6:4) geweest zijn. "Het feest van de Joden" moet één van de drie grote pelgrimsfeesten geweest zijn: het paasfeest in april, het pinksterfeest in mei of het Loofhuttenfeest in oktober. Omdat het paasfeest het enige feest was waarbij alle Joden verplicht waren naar Jeruzalem te reizen, wordt hier waarschijnlijk *het paasfeest in april 28 n.C.* bedoeld. De vroege kerkvader Ireneus bevestigt dat. Hoewel de discipelen niet genoemd worden, gingen zij waarschijnlijk met Jezus mee naar Jeruzalem (vgl. 3:22; 4:2).

***5:2-3a.** Bij de Schaapspoort was het bad Betesda (betekent: huis van barmhartigheid) of Betzata (betekent: huis van de olijfbom). Daar lag een groot aantal lichamelijk gehandicapten: blinden, kreupelen en misvormden.

***5:3b-4.** Een toevoeging aan de tekst van Johannes. Een aantal latere en minder belangrijke handschriften voegden de volgende woorden toe aan de tekst van Johannes: "die het moment waarop het water in beweging kwam, afwachten. Want op een bepaald moment daalde een engel van de Heer neer in het bad en bracht die het water in beweging. En wie het eerst in het bad was, zodra het water was gaan bewegen, werd gezond, wat voor ziekte hij ook had."

Deze woorden waren waarschijnlijk een verklaring van een overschrijver van de tekst van Johannes. Belangrijk is dat deze woorden alleen *de mening van de verlamde man* weergeven (5:7b) en niet wat de apostel Johannes of de heilige Geest leerde. Omdat in de dagen van Jezus het geloof in engelen onder de Joden heel belangrijk geworden was, is het mogelijk dat iemand deze woorden als een verduidelijking in de kantlijn van de tekst van Johannes geschreven had. Een latere overschrijver heeft het daarna als deel van de tekst overgeschreven. Duidelijk is dat de genezing van deze zieke man niets te maken had met 'de beweging in het water'. Hij werd door Jezus soeverein genezen.

***5:8.** Er was ook een man bij die al 38 jaar ziek was. Jezus wist hoe lang hij al ziek was. Hoe wist Jezus dat? Misschien had iemand anders hem dat verteld. Misschien had God de Vader hem dat geopenbaard. En misschien had zijn goddelijke natuur het aan zijn menselijke natuur bekendgemaakt op een wijze die wij niet kennen (vgl. Matteüs 24:36).

Jezus zei tegen hem. "Wilt u gezond worden?" Het is mogelijk dat deze man de moed al opgegeven had. Maar het is meer waarschijnlijk dat Jezus met deze vraag de man wilde brengen tot het erkennen van zijn ellende en van zijn onvermogen daar iets aan te veranderen.

De zieke antwoordde: "Heer, als het water gaat bewegen is er niemand om mij erin te helpen; ik probeer het wel, maar altijd is een ander al vóór mij in het water." De beweging van het water zou door een bovenmenselijke macht (een engel) plaatsgevonden kunnen hebben, maar dat was alleen de mening of uitleg van de zieke en mogelijk van anderen die daar lagen. Het is waarschijnlijker dat een bron af en toe opborrelde zoals dat op veel plaatsen in de wereld gebeurt. Zieken gaan graag in verwarmde mineraalwaterbronnen liggen.

Jezus zei, “Sta op, neem uw mat op en loop”. Wat we voor ogen moeten houden is dat het wonder teken niet plaatsvond toen het water in beweging kwam, maar toen Jezus Christus – zonder gebruik te maken van het bad van Betesda of Betzata – de verlamde man genees door alleen zijn woord te spreken!
En meteen werd de man gezond: hij pakte zijn slaapmat op en liep. Zijn genezing was *meteen* en *volkomen*.

De sabbat (5:9b-13)

***5:9b-13.** Nu was het die dag sabbat.

i. Wat de bijbel over de sabbatdag leert.

- De sabbatdag was een dag om *uit te rusten* van werken gedurende de week en *verfrist te worden*. Dat gold voor werkgevers en werknemers, lastdieren en vreemdelingen (Exodus 23:12).
- De sabbatdag was ook een dag voor *een heilige bijeenkomst*. Gelovigen konden dan met elkaar God aanbidden (Leviticus 23:3; vgl. Hebrëeën 10:25).
- De sabbatdag was ten slotte een dag om *goede werken te doen* en mensenlevens te redden, zowel fysiek als geestelijk (Marcus 3:4; vgl. Hebrëeën 10:24).

Samenvattend is Jezus Christus ‘de Heer van de sabbat’ en hij bepaalde dat de sabbat voor het welzijn van de mens gemaakt werd en niet dat de mens geschapen werd om zich aan de sabbat te houden (Marcus 2:27-28).

De vroege Kerk heeft deze drie principes van de sabbatdag gecombineerd met *de eerste dag van de week* om tegelijk ook de opstanding van Jezus Christus uit de dood te vieren.

ii. Wat de Joden over de sabbatdag leerden.

- Voor de Joden was de sabbatdag een dag waarop mensen niets mochten doen, zodat zij hun *rechtvaardiging voor God konden verdienen*. Voor Jezus was de sabbatdag een dag waarop mensen constructieve dingen in Gods koninkrijk mochten doen als *dankbaarheid voor de rechtvaardiging* uit genade.
- Voor de Joden was de mens geschapen om de sabbatdag te houden. Voor Jezus was de sabbatdag ‘geschapen’ tot welzijn voor de mensen.
- De Farizeeën verboden het dragen van enig iets op de sabbatdag, zelfs het dragen van een slaapmatje. Maar in Jeremia 17:21 en Nehemia 13:19 wordt alleen ‘het dragen van handelswaar’ en dus *het handeldrijven op de sabbatdag* verboden.
- De Joden maakten wel een uitzondering: de besnijdenis moest ten koste van alles op een sabbatdag uitgevoerd worden! Maar Jezus verwierp deze haarkloverij en schijnheiligheid van de Joden en zegt dat het genezen van een mens veel belangrijker is dan een besnijdenis (7:22-23).
- Ook de verlamde man zei tot de Joden dat de man die de macht had om iemand die 38 jaar verschrompeld was geweest te genezen, alle bevoegdheid had om hem te vertellen wat hij op de sabbatdag moest doen (4:11). Met deze genezing bewees Jezus dat hij ‘de Heer van de sabbatdag’ is.

De noodzaak van geestelijke genezing (5:14)

***5:14.** Jezus zei, “U bent nu gezond; zondig daarom niet meer, anders zal u iets ergers overkomen”.

- Sommige mensen denken dat deze man vroeger een vreselijke zonde begaan had en dat hij daarom 38 jaar lang misvormd en verlamd geworden was. En zij denken dat Jezus hem nu waarschuwt niet weer te zondigen, opdat hij niet nog erger gestraft zou worden. Deze geschiedenis bevat geen verwijzing naar een oorzaak voor zijn verlamming, en evenmin bij de blindgeborenen (9:1-3).
- Jezus zegt niets over een vroeger begaande zonde, maar alleen, “*Ga niet door met zondigen*” (Grieks: tegenwoordige tijd). Het woord ‘zonde’ betekent ‘het doel van God missen’, ‘niet leven zoals God het leven bedoelt’. Jezus verwees niet naar zijn toestand in het verleden, maar naar zijn toestand in het heden. Zijn toestand in het heden was dat hij lichamelijk wel genezen was, maar geestelijk nog niet met God verzoend was. Jezus kon in zijn hart kijken en zag dat hij nog steeds doorging met zijn oude, zondige leven: een leven waarin God niet voorkwam of niet centraal stond. Jezus waarschuwde hem dat als hij zou doorgaan met een leven dat Gods doel mist, iets veel ergers zou gebeuren: hij zou naar de eeuwige straf moeten gaan (Matteüs 25:46)! *Lichamelijke genezing zonder zielsgenezing betekent tijdelijke genezing! Alleen genezing van lichaam én ziel is eeuwige genezing!* Dus nadat Jezus het lichaam van deze man genezen had, ging hij de ziel van deze man ook genezen. Jezus veranderde niet alleen zijn lichamelijke toestand maar ook zijn geestelijke toestand.

De aanhoudende vervolging (5:15-18)

***5:15-16.** Daarom vervolgden de Joden Jezus, omdat hij op een sabbat zulke dingen deed. Beide werkwoorden staan in de onvoltooid verleden tijd (imperfectum) en dit betekent dat Jezus doorging met goede werken te doen op de sabbat en dat de Joden volhielden hem te vervolgen.

***5:17.** Jezus zei, “Mijn Vader werkt voortdurend tot nu toe (aan één stuk door) en ook ik werk voortdurend door”. Beide werkwoorden staan in de onvoltooid tegenwoordige tijd. Jezus zei dat toen hij de verlamde *op de sabbatdag* genees hij volkomen in overeenstemming met God de Vader handelde!

In Genesis 2:1-3 rustte God alleen van zijn *scheppingswerk*, maar niet van zijn andere werken. Het onderhouden van de schepping, het verlossen van verloren mensen en het oordelen van mensen die hardnekkig weigeren zich te beke-

ren, gaat elke dag onverminderd voort! God de Vader en God de Zoon staan tot elkaar in de nauwst denkbare relatie (5:19-23). *God de Vader voert zijn werk uit door God de Zoon.* Daarom werkt de Zoon van God voortdurend door, ook op de sabbatdag. Wie de Zoon van God veroordeelt voor het breken van de sabbat, veroordeelt daarmee tevens God de Vader!

***5:18.** Vanaf dat moment probeerden de Joden hem te doden, omdat hij niet alleen de sabbat ondermijnde, maar bovendien God zijn eigen Vader noemde en zichzelf zo aan God gelijkstelde”. De Joden volhardden in dit plan (vgl. 7:1,19,25,30,32,44; 8:37,40,59; 10:31,39; 11:8,53,57). Zij wilden Jezus doden omdat hij de sabbat schond. Nu werd hun plan hem te doden nog meer intens, omdat Jezus Christus zich met God gelijkstelde (vgl. 10:30-33). De Joden hadden dus goed begrepen dat Jezus Christus zich volkomen gelijkstelde met God.

Deze aanspraak van Jezus was *of de allergrootste godslastering* die met de dood gestraft zou moeten worden *of het is de wonderlijkste waarheid* die met geloof aanvaard zou moeten worden! Het wonderteken van Jezus (de genezing van de verlamde) was bedoeld om de Joden tot het tweede alternatief te bewegen, maar zij kozen voor het eerste alternatief.

Jezus en God de Vader zijn gelijk in hun werken (5:19-30)

Jezus geeft het leven aan gelovigen en hij oordeelt de ongelovigen (5:19-23)

***5:19.** Jezus zei, “Waarachtig, ik verzeker u: de Zoon kan niets uit zichzelf doen, hij kan alleen doen wat hij de Vader ziet doen: en wat de Vader doet, dat doet de Zoon op dezelfde manier.” In Johannes 5:19-30 reageerde Jezus op de beschuldiging in Johannes 5:18 dat hij zich volkomen gelijkstelde met God de Vader.

- i. De beschuldiging van de Joden houdt in dat zij de wil en de daden van Jezus als gescheiden en zelfs vijandig zien met de wil en daden van God de Vader. Voor de Joden is Jezus een persoon gescheiden van en vijandig aan de persoon van God de Vader. Voor de Joden is Jezus alleen een mens en wel een godslasteraar!
- ii. Het verweer van Jezus. Maar Jezus zegt dat hij niet in staat is om maar iets te doen wat niet volkomen overeenstemt met de wil en werken van God de Vader! Jezus maakte duidelijk dat God de Vader God de Zoon gezonden heeft om *namens hem* op de aarde te handelen (5:43)! Dit is een ander manier om te zeggen dat *de Drie-enige God Zelf in God de Zoon de menselijke natuur aangenomen heeft en als mens de schepping en de menselijke geschiedenis binnengetreden is* (vgl. 1:1-4,14,18; Filippenzen 2:5-8). Wat God de Vader in de hemel doet, doet God de Zoon evenzo op de aarde. Er is absolute en volkomen overeenstemming tussen God de Vader in de hemel en God de Zoon op de aarde!

God de Vader handelt nooit alleen, in onafhankelijkheid van God de Zoon! En God de Zoon handelt nooit alleen, in onafhankelijkheid van God de Vader! God de Vader schiep d.m.v. God de Zoon (1:3; Hebrëen 1:2), onderhoudt de schepping d.m.v. God de Zoon (Hebrëen 1:3), openbaart zich d.m.v. God de Zoon (1:1,14,18; Hebrëen 1:3), spreekt d.m.v. God de Zoon (Hebrëen 1:1), verlost de gelovigen d.m.v. God de Zoon (1:12-13; 3:16; Hebrëen 1:3) en oordeelt de ongelovigen d.m.v. God de Zoon (5:22). God de Vader doet dit alles, opdat alle mensen (ook van andere godsdiensten) ertoe zullen komen om God de Zoon te eren net zoals zij God de Vader eren (5:23)!

***5:20-21.** God de Vader zal God de Zoon groter werken dan deze tonen. ‘De werken’ waarnaar Jezus verwees waren de wondertekens als de genezing van de verlamde man bij het bad van Betzata. ‘De grotere werken’ zijn de opwekking van geestelijke doden (5:24-26) en de opstanding van lichamelijke doden (5:28-29)! God de Vader en God de Zoon wekken geestelijke en lichamelijke doden op en schenken leven aan wie zij willen. God de Zoon is dus even soeverein in macht als God de Vader!

***5:22-23.** God de Vader heeft het oordeel aan God de Zoon gegeven (toevertrouwd). God de Vader handelt nooit alleen, in onafhankelijkheid van God de Zoon! God de Vader oordeelt niemand (in onafhankelijkheid van de Zoon), maar heeft het tegenwoordige oordeel en het toekomstige eindoordeel aan God de Zoon toevertrouwd. Elk mens die God de Zoon niet eert, eert ook niet God de Vader die hem gezonden heeft. De situatie van mensen in de wereld wordt dus geheel bepaald door hun persoonlijke houding tot Jezus Christus en door hun relatie met Jezus Christus. Omdat God de Zoon volkomen gelijk aan God de Vader is in zijn essentiële *goddelijke wezen* (5:17-18) en in zijn *goddelijke werken* (5:19-22), is hij ook volkomen gelijk aan God de Vader in zijn *goddelijke eer* (5:23).

Johannes 5:24-30 gaat over verlossing en oordeel in geestelijke en lichamelijke zin, nu in de tegenwoordige tijd én in de toekomst bij de wederkomst.

- i. 5:24-25. Opwekking van geestelijke doden of verdoemenis in de tegenwoordige tijd.
- ii. 5:28-29. Opwekking van de gestorvenen en verdoemenis bij de wederkomst.
- iii. 5:26-27. Hoe God de Zoon deze twee taken in deze twee tijden kan vervullen.
- iv. 5:30. Bevestiging dat God de Zoon en God de Vader volkomen één zijn.

Jezus doet een geestelijk werk nu (5:24-25)

***5:24-25.** De ure dat de geestelijke doden zullen leven is nu.

- i. De eerste fase van de opwekking van de ziel of de geest. De ure komt dat mensen die *geestelijk dood* zijn (vgl. Efeziërs 2:1-3), de stem van Jezus Christus zullen horen. ‘Die ure’ is nu, in het heden. Zij die naar zijn stem luisteren, zullen *geestelijk levend* worden (Efeziërs 2:5-6). De geestelijke dood en het geestelijke leven wordt ook geleerd in Lucas 15:32 en Efeziërs 5:14.
Dit beschrijft het werk van Jezus Christus nu in de geestelijke sfeer. ‘De stem van Jezus Christus’ wordt gehoord door de verkondiging van het evangelie (vgl. 14:26; 15:26; 16:13-15). Door te luisteren naar de verkondiging (het woord) van Christus komt men tot geloof (Romeinen 10:14-17). De geestelijke doden komen nu al tot leven door de stem van Christus! De stem van Christus maakt de ziel of geest van de geestelijk dode mens weer levend (Hebreeëen 4:12)!
Ieder mens die voldoet aan de twee voorwaarden: het woord van Jezus Christus horen én geloven, krijgt meteen deel aan drie gevolgen: hij heeft eeuwig leven, hij wordt in het laatste oordeel niet verdoemd en hij is nu al overgegaan vanuit de geestelijke, eeuwige dood naar het geestelijke, eeuwige leven. Het geestelijke leven komt niet tot stand door alleen het horen (of kennen) van de verkondiging (het woord). ‘Horen’ is niet hetzelfde als ‘luisteren’. ‘Luisteren’ is positief reageren op de verkondiging (het woord). Het woord moet geloofd worden, aangenomen worden, gehoorzaamd worden. En het geloof moet de God van de bijbel tot onderwerp hebben, God de Vader en Jezus Christus, en niet een willekeurige ‘god’ van een of andere godsdienst.
De *geestelijk dode mensen* zullen de stem van Jezus Christus horen en meteen *in geestelijk opzicht levende mensen* worden. Dit is ‘de geestelijke opstanding’ uit de doden. Dit is de eerste fase van de opwekking van de ziel of geest die plaatsvindt bij de wedergeboorte en bekering *vóór* het lichamelijk sterven. Bij de wedergeboorte krijgt de ziel of geest deel aan het eeuwige leven. De vrucht hiervan is verandering van karakter en van levensstijl.
- ii. De tweede fase van de opwekking van de ziel of de geest. ‘De eerste opstanding’ in Openbaring 20:4-6 heeft niets met de opstanding van het lichaam te maken. ‘De eerste opstanding’ verwijst naar de tweede fase van deze opwekking van de ziel of geest dat plaatsvindt *bij* het (lichamelijk) sterven. Bij het sterven van het lichaam wordt de ziel of geest van deze aarde naar de tegenwoordigheid van Jezus Christus in de hemel overgeplaatst (vgl. 11:25; Lucas 16:22; 2 Korintiërs 5:1-9; Filippiëzen 1:21-23).

Jezus heeft de goddelijke natuur en het goddelijk gezag om deze werken te doen (5:26-27)

***5:26-27.** God de Vader en God de Zoon hebben altijd leven in zichzelf. God de Vader en God de Zoon hebben alle goddelijke eigenschappen in hun wezen (1:4), onder andere het eeuwige leven. Zij hebben niets en niemand nodig. Daarom kan Jezus Christus ook het eeuwige leven geven aan wie hij wil (5:25). Er is nooit een verschil tussen wat God de Vader wil en wat God de Zoon wil (6:44-45,37; 7:16-18).

God de Vader heeft aan God de Zoon gezag gegeven om te ‘functioneren als rechter’ omdat hij Zoon van de Mens is. ‘Te functioneren als rechter’, letterlijk: ‘het oordeel te doen’.

- i. God oordeelt. De Joden (en mensen in sommige andere godsdiensten) geloven dat (hun) God in het eindoordeel zal oordelen. Volgens hen speelt Jezus Christus daarin geen enkele rol. Wat hen verbijstert is wat Jezus hierover zegt: “De Joden (en alle mensen) zullen *door Jezus Christus geoordeeld worden!*”
- ii. De Zoon van de Mens oordeelt. Omdat God de Vader het tegenwoordige oordeel en het laatste oordeel aan de Zoon gegeven heeft, kan Jezus Christus ook oordelen wie hij wil. Als ‘Zoon van God’ heeft hij alle goddelijke eigenschappen in zichzelf (5:26). Als ‘Zoon van de Mens’ (vgl. 1:51) is hij de Middelaar tussen God en mensen.

De uitdrukking ‘de Zoon van de Mens’ (Grieks: ho huios tou anthropou) komt 80 maal in de evangeliën voor, waarvan 13 maal in het Johannes evangelie. De uitdrukking is afgeleid van Daniël 7:13-14 (vgl. Matteüs 26:64). Behalve in Johannes 12:34 wordt deze uitdrukking uitsluitend door Jezus zelf gebruikt. Hiermee drukt Jezus zichzelf uit; dat hij een goddelijke en een menselijke natuur heeft. Hij is de Middelaar tussen de hemel en de aarde (1:51; vgl. 1 Timoteüs 2:6). Hij komt van boven uit de hemel (3:13). Hij zal op een paal omhooggeheven worden zoals indertijd de slang in de woestijn (3:14). Hij heeft leven in zichzelf evenals God de Vader dat heeft (5:27). Hij schenkt het eeuwige leven (6:27). Mensen moeten hem in zich opnemen door geloof (6:53-54, vgl. 6:40). Hij spreekt de woorden van God de Vader (8:28). Hij vraagt geloof dat hij de Zoon van de Mens is (9:35). Hij wordt verheerlijkt en God de Vader wordt in hem verheerlijkt (13:31). Hij komt bij zijn wederkomst met de wolken (Matteüs 26:64). Niet alleen het tegenwoordige oordeel (3:18; 5:22) maar ook het laatste oordeel is aan hem toevertrouwd (Matteüs 13:41; 25:31-46).

Jezus Christus heeft twee belangrijke taken: hij geeft leven aan gelovigen en hij oordeelt ongelovigen. Jezus Christus brengt de grote scheiding tussen mensen op de aarde. Bij de verkondiging van het evangelie zijn er twee opties: mensen nemen Jezus Christus in geloof aan en worden behouden; óf zij struikelen over Jezus Christus en worden geoordeeld (verdoemd) (vgl. Lucas 2:34; Matteüs 10:34-36). Er is geen tussenweg (vgl. 3:16; 14:6)! De eerste komst van Jezus Christus was om gelovigen te behouden (3:16-17), maar tegelijk om ongelovigen te oordelen

(verdoemen) (3:18,36). Jezus Christus verklaart gelovigen rechtvaardig (vgl. Lucas 19:9-10) en hij waarschuwt ongelovigen dat zij verdoemd zullen worden als zij zich niet bekeren (vgl. Lucas 10:13-16; 13:1-5).

Bij de wederkomst van Jezus Christus zal het vonnis, dat al op aarde geveld werd (nl. verlossing of verdoemenis), openlijk bekend gemaakt worden (vgl. Openbaring 20:11-15). Dan zal Jezus Christus bepalen in welke mate mensen beloofd of gestraft moeten worden (vgl. 2 Korintiërs 5:10). Dan zal de rechtvaardigheid van het oordeel van Jezus Christus openbaar gemaakt worden voor alle mensen die ooit geleefd hebben (vgl. Lucas 12:47-48; Openbaring 15:3-4)!

Jezus doet een fysiek werk later (5:28-29)

***5:28-29.** De ure dat de gestorvenen zullen opstaan is later. De ure komt dat alle mensen die begraven zijn, de stem van Jezus Christus zullen horen en zij zullen *allemaal tegelijk* uit hun graf komen. ‘Die ure’ is pas bij de wederkomst in de toekomst. Dit beschrijft het werk van Jezus Christus later in de fysieke sfeer, in de natuurlijke werkelijkheid.

Het feit dat de geestelijke doden nu al tot leven komen door de stem van Christus is een absolute garantie dat de gestorvenen zullen opstaan door de stem van Christus bij zijn wederkomst. De stem van Christus is ‘scheppend’, anders zouden dode lichamen het niet kunnen horen!

Omdat de lichamen van alle dode mensen de stem van Jezus Christus tegelijk zullen ‘horen’, kan er alleen sprake zijn van *een éénmalige, hoorbare en zichtbare wederkomst* van Jezus Christus (vgl. Matteüs 24:30-31; 1 Korintiërs 15:52; 1 Tessalonicenzen 4:16; Openbaring 1:7). Bij de wederkomst van Jezus Christus vindt *de éénmalige opstanding van alle lichamen* plaats. Dan worden ook alle mensen ‘weggevoerd’ de Heer tegemoet in de lucht voor het laatste oordeel. Eerst worden de gelovigen weggevoerd om Christus te verwelkomen (1 Tessalonicenzen 4:17; 2 Tessalonicenzen 1:10; Matteüs 24:29-31,40a,41a) en later op dezelfde ‘dag van de Heer’ worden de ongelovigen door engelen voor de oordeelstroon gevoerd (Matteüs 24:40b,41b; 25:31-33). Het laatste oordeel van ongelovigen vindt tegelijk plaats met het laatste oordeel van gelovigen (Matteüs 25:34-46). De ongelovigen worden verwezen naar de eeuwige bestraffing en de gelovigen naar het eeuwige leven (5:29; Matteüs 25:46).

Evenals de tegenwoordige geestelijke opstanding van de ziel of geest niet de lichamelijke opstanding uitsluit, zo sluit het tegenwoordige oordeel van God niet het toekomstige laatste oordeel van God uit. Letterlijk: “Wie het goede gedaan hebben zullen uitgaan (uit de graven) tot ‘de opstanding van het leven’ en wie het kwade bedreven hebben zullen uitgaan tot ‘de opstanding van het oordeel.’” Het is één lichamelijke opstanding en één laatste oordeel met twee bestemmingen.

Dus het eigenlijke oordeel over alle mensen wordt nu al, in dit leven voltrokken (5:24). Bij hun sterven gaat de ziel of geest van alle mensen meteen naar de hemel óf naar de hel (vgl. Lucas 16:19-31; Filippenzen 1:23).

In Openbaring 20:4-6 wordt het volgende ter aanvulling geopenbaard:

- i. De niet genoemde ‘eerste dood’ is de lichamelijke dood, wanneer de lichamen van alle mensen sterven. Dat gebeurt nu al en geldt zowel gelovigen als ongelovigen .
- ii. De genoemde ‘eerste opstanding’ is het overplaatsen (thuisbrengen) van de zielen of geesten van gestorven gelovigen naar de directe tegenwoordigheid van Jezus Christus. Dat gebeurt nu al, maar ongelovigen hebben hier geen deel aan (vgl. Openbaring 21:27)!
- iii. De niet genoemde ‘tweede opstanding’ is de lichamelijke opstanding, wanneer de lichamen van alle mensen tegelijk opstaan uit de dood (5:28-29; Handelingen 24:15) en voor de rechterstoel van Christus verschijnen (Matteüs 25:31-33; 2 Korintiërs 5:10; Openbaring 20:11-15). Dat gebeurt pas bij de wederkomst van Christus. Zowel gelovigen als ongelovigen hebben hier allen aan deel.
- iv. De genoemde ‘tweede dood’ is het overplaatsen (werpen) van de zielen en lichamen van de ongelovigen in de vuurpoel (Matteüs 10:28; Openbaring 20:15; 21:8). Dat gebeurt pas bij de wederkomst, maar dit betreft niet de gelovigen (Openbaring 2:11)!

Jezus en God zijn één in wil en daad (5:30)

***5:30.** Ik kan niets doen uit mijzelf: ik richt mij niet op wat ik zelf wil, maar op de wil van hem die mij gezonden heeft (vgl. 5:19). De Joden moeten weten dat met hun kritiek tegen Jezus Christus zij lijnrecht tegenover God staan, de God van de Bijbel! ‘Het bemiddelende Zoonschap’ (Middelaarschap) van Jezus Christus rust op het drie-enige en eeuwige Zoonschap van Christus. Jezus Christus heeft als Middelaar van God de Vader de juiste en volledige informatie ontvangen, ook over de standaarden voor het tegenwoordige en toekomstige oordeel. De Zoon van God voert op aarde de absolute en volledige wil van God in de hemel uit, omdat God de Vader en God de Zoon in essentie één goddelijk wezen zijn.

De betrouwbare getuigen van Jezus (5:31-47)

Het 1e getuigenis is van Jezus Christus zelf

***5:31.** Jezus zegt, “Als ik nu over mezelf zou getuigen, dan was mijn verklaring niet betrouwbaar”. Dit is ironisch bedoeld. Want natuurlijk is het getuigenis van Jezus Christus aangaande zichzelf volkomen waar en absoluut betrouwbaar (vgl. 8:14)! Maar de Joden ontkennen de betrouwbaarheid van zijn getuigenis aangaande zichzelf, omdat volgens de Joden een betrouwbaar getuigenis op meer dan één persoon moet rusten (vgl. 8:13,16-18; Deuteronomium 19:15). Jezus heeft echter meerdere getuigen!

Het 2e getuigenis is van Johannes de Doper (5:33-35)(vgl. 1:19-36)

***5:33-35.** Johannes heeft een betrouwbaar getuigenis afgelegd. Hij verkondigde het volgende over Jezus: Jezus is de Messias (de Christus). Jezus is het Lam van God die de zonde van de wereld wegnam. Op Jezus daalde de Geest van God neer. Jezus is de Bruidegom. Jezus komt van boven, van God vandaan en is boven allen. Jezus doopt met de Geest van God. Jezus spreekt de woorden van God. Jezus is de Zoon van God.

Jezus zei dat hij het getuigenis van een mens als Johannes de Doper niet nodig had, omdat de waarheid aangaande Jezus Christus niet afhangt van het getuigenis van een mens! Maar toch haalt Jezus het getuigenis van Johannes de Doper aan omdat zijn getuigenis aangaande Jezus waar is. Als de Joden zijn getuigenis zouden aannemen, dan zouden zij gered worden. Johannes de Doper was ‘een lamp die helder brandde’ die scharen mensen aantrok om hen op Jezus te wijzen. Toch waren velen alleen maar zoekers naar sensatie.

Het 3e getuigenis is van de werken van Jezus

***5:36.** Een belangrijker getuigenis dan Johannes de Doper is het werk dat God de Vader aan Jezus gegeven heeft om te volbrengen. Het getuigenis van de wondertekens die God de Vader aan Jezus gegeven heeft om op aarde te doen is groter dan het indirecte getuigenis van Johannes. De wondertekens die Jezus zelf deed, getuigden dat God de Vader inderdaad Jezus Christus gezonden heeft en dat God Jezus Christus goedkeurde (vgl. 3:2).

Het 4e getuigenis is van God de Vader

***5:32,37-38.** Jezus zei, “Iemand anders getuigt over mij en ik weet dat zijn getuigenis over mij betrouwbaar is. ‘Die Iemand anders’ is God de Vader (8:18). Jezus zei verder, “De Vader die mij gezonden heeft, heeft dus zelf een getuigenis over mij afgelegd. Jezus Christus komt van God de Vader en weet dat wat God de Vader *in de hemel* over hem gezegd heeft, volkomen waar is (vgl. Psalm 110:1,4). Maar God de Vader heeft ook een getuigenis over Jezus Christus *op aarde* afgelegd: ten eerste door de profeten in de tijd van het Oude Testament (Lucas 24:25-27,44-45) en ten tweede door zijn woorden bij de doop van Jezus (Matteüs 3:17). De Joden hebben echter “zijn stem nooit gehoord en zijn gestalte nooit gezien”. Dit zijn verwijzingen naar Jezus Christus. Jezus Christus is de stem van God (14:24; Hebr. 1:1) en het zichtbare beeld van de onzichtbare God (14:9,19; Kolossenzen 1:15). De Joden bezitten wel het woord van God (het Oude Testament), maar zij “hebben Gods woord niet blijvend in hun hart en leven”! Omdat er zoveel over Jezus Christus in het Oude Testament gezegd wordt (vgl. 5:39-47), zijn de uitdrukkingen “nooit gehoord”, “nooit gezien” en “niet blijvend in het hart” een zgn. litotes. Een litotes verkleint of ontkent iets maar met het doel de zaak zelfs des te meer te doen uitkomen.

De Joden luisteren niet naar de woorden die van God komen (vgl. Hebr. 3:7-8; 4:2) of door Jezus Christus uitgesproken worden. Zij zien ook niet dat God in Jezus Christus tot hen gekomen is (1:11). Het gevolg is dat de Joden het getuigenis van God niet in hun hart hebben (1 Johannes 5:9-10).

Het 5e getuigenis is van de Schriften

***5:39-40,46-47.** Jezus zei, “U bestudeert de Schriften. De Schriften getuigen over mij, maar bij mij wilt u niet komen om leven te ontvangen.” Jezus zei dat de Joden *aanhoudend* (Grieks: tegenwoordige tijd) de Schriften van het Oude Testament onderzochten, maar toch Jezus Christus niet daarin terug vonden (vgl. 5:45-46). Natuurlijk zijn de Schriften potentieel *middelen* om de weg van genade en leven te vinden, maar *die weg* van genade en leven is niemand anders dan Jezus Christus en niet een of ander ‘godsdienst’! De Geschriften getuigen van Jezus Christus (vgl. Deuteronomium 18:18-19; Psalm 110:4; 1 Kronieken 17:11-14; Jesaja 53:5-6; Lucas 24:25-27,44-45; Handelingen 3:18,24; 7:52; 10:43; 13:29; 26:22; 28:23; Romeinen 3:21-22; 1 Petrus 1:10-12)! In het licht van hoeveel er over Jezus Christus in het Oude Testament geschreven staat, was het *niet onkunde, maar een verhard hart* dat maakte dat de Joden blind geworden waren voor wat het Oude Testament werkelijk over Jezus Christus openbaarde. De Joden verwachtten een politieke Messias, maar niet de Messias van de Schriften. Deze blindheid of bedekking, die over het Oude Testament ligt, wordt alleen weggenomen wanneer iemand zich tot Jezus Christus bekeert (2 Korintiërs 3:14-18)!

Getuigenissen van God moeten aangenomen worden, maar lofprijzing van mensen niet (5:41-47)

***5:41-42.** Lofprijzing (eerbewijzen, letterlijk: heerlijkheid) van mensen accepteer ik niet. Jezus Christus was niet uit op de lofprijzing van de Joden omwille van een verricht wonderteken. Hij was erop uit dat zij God zouden liefhebben door Gods getuigenis aangaande Jezus Christus aan te nemen. Maar zij hadden die liefde niet en dus verwierpen zij Gods getuigenis. Het was *niet een gebrek aan kennis, maar een gebrek aan liefde* voor God dat maakte dat de Joden Jezus Christus verwierpen.

***5:43.** Jezus zei, “Ik ben gekomen namens (in de naam van) mijn Vader, maar u accepteert mij niet. Iemand die namens zichzelf (in zijn eigen naam) komt zou u wel accepteren. De Joden hadden in het verleden mensen aangenomen die in hun eigen naam kwamen: Teudas en Judas de Galileeër (Handelingen 5:36-37). In de toekomst zouden zij Bar Kochba (132-135 n.C.) en nog later de antichrist (1 Tessalonicenzen 2:8-10) aannemen. Mensen die namens zichzelf komen zijn valse messiassen. Maar Jezus Christus die met zoveel overtuigende getuigenissen gekomen is, wilden de Joden niet aannemen.

***5:44.** Hoe zou u tot geloof kunnen komen? U die lofprijzing (eer) van mensen zoekt, maar de lofprijzing (eer) van God niet zoekt? Het woord ‘Jood’ is afgeleid van het woord ‘Juda’ dat ‘geprezen’ betekent. De Joden geloofden niet, maar ook konden ze niet eens geloven omdat zij hun eer bij mensen en niet bij God zochten (vgl. Romeinen 2:28-29).

***5:45-47.** Mozes op wie u uw hoop hebt gevestigd, klaagt u aan. Als u Mozes zou geloven, zou u ook mij geloven. Als u niet gelooft wat Mozes geschreven heeft, hoe zou u dan geloven wat ik zeg? De Joden beriepen zich steeds op Mozes. Zij geloofden dat zij discipelen van Mozes waren (9:28). Zij haalden steeds de woorden van Mozes in de Wet aan en analyseerden en debatteerden over zijn woorden met verfijnde haarkloverij. Dezelfde Mozes zal de Joden bij God de Vader aanklagen, omdat Mozes wel degelijk over Jezus Christus geschreven heeft, maar de Joden hebben zijn woorden niet geloofd. Het geloof komt door het horen van het woord van Christus (Romeinen 10:17). Maar als iemand de woorden in de bijbel verwerpt, dan *kan hij niet tot geloof komen!*

Vragen

1. Bespreek eerst de vragen van de kringleden.
2. Waarom zegt Jezus tot de voorheen verlamde man: “Zondig daarom niet meer, anders zal u iets ergers overkomen”? (5:14)?
3. Waaruit blijkt dat Jezus gelijk is aan God de Vader? (5:19-23)
4. Wat zijn de enorme gevolgen van de geestelijke opstanding nu (5:24-25) en de lichamelijke opstanding bij de wederkomst? (5:28-29)
5. Wat zijn de vijf getuigenissen aangaande Jezus Christus? (5:31-40,46-47)
6. Wat is het gevaar van mensen of profeten die namens zichzelf komen? (5:41-47)